

ואם היה בא לאדם אורח לא מבעיא אם הוא חשוב ושר מן הגדולים אשר בארץ כי ודאי יתנהג עמו בכבוד גדול בכל ענינו בכל האפשר אלא אפילו אורח הדיוט מן ההדיוטים לא יעשה לו כן בדרך בהלח וחפזון ויותר טוב לו שלא לאכול וכל זה אינו אלא למתכוין לכך ומניח עצמו לכתחילה עד השעה דחוקה אבל מי שהוא זהיר בכך וקרה מקרה באונס שלא יכול לעשות את הראוי לו ודאי יעשה מצותו ואע"פ שתהיה בחפזון ובמרוצה וצדקה תחשב לו ולא יבטל אותה לגמרי.

ואין צריך להאריך במפור חיובה של סעודה שלישית זו אבל מסך השכר הגדול שהבטיחו למקיים ג' סעודות משם נלמד גודל מעלתה ועונש המבטלה ותו לא מיד, והחכם הדורש צריך שלא יאריך הרכה בדרשתו עד שלא ישאר זמן לג' סעודות כי אין מבטלין מצוה עוברת מפני דברי תורה, ועוד שיכול להתחיל לדרוש מבעוד יום כדי שלא יתאחר ואפילו אם תמצא לומר שהתחיל מבעוד יום אין להמשיך הדרש יותר מדאי ולהתאחר אלא אדרבא ראוי להתרות בעם שילכו לסעודה שלישית.

ולא יקלו בה כי היא מן כבוד שבת וכל המיקל בה ענשו רב וכל המקיים אותה שכרו גדול ואחד אנשים ואחד נשים חייבין בה.

ואחר שאכל סעודה שלישית אם עדיין נשאר זמן מן היום יחזור ללמודו כל אחד כפי השגתו עד שיגיע זמן ללכת לבית הכנסת, וסמוך לשקיעת החמה ימהר ללכת לבית הכנסת כדרכו בחול, ואין צריך לומר בשבת, שצריך שיקרא האלפא ביתא ושאר המזמורים, ונתנו לקרוא אותה ליל מוצאי שבת מפני שכל ענינה תפלות ותחנונים להתחנן לפני האל ידריכהו לעבודתו ותהיה תורתו אומנותו ולא יצא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן, אלא כל מעשיו יהיו מכוונים אל האמת והצדק מפני שלמחר כל אחד ואחד יוצא למלאכת עבודתו לבקש את חפצו ואפשר שיבא לידי חטא ח"ו על זה אנו מקדימין תפלה ומבקשים מאת אלהינו על זאת שישמור אותנו ויחשוך אותנו מחטוא לו ויורנו הדרך הטובה והישרה שנלך בה ויעביר עינינו מראות שוא וידבקנו ביראתו ובעשיית מצותיו כאשר כתוב בה באריכות וראוי היה לבאר אותה בכל דקדוקיה ופרטיה אלא שאין כאן מקומה, אבל כל אחד ישתדל לומר אותה כי יזכה בה לכמה דברים ולא יהיה מן המתאחרים לבא לבית הכנסת ולא יחוש בקריאתם כי אין ראוי להחביל בדברים אשר נהגו אותם הקדמונים ז"ל"ה לומר אותם ויש בה תועלת לגוף ולנפש שכל אות מהם יש בה ח' פסוקים וכל אחד יש לה סגולה בפני עצמה להועיל לדבר מיוחד ואע"פ שאין בעל הנס מכיר בנסו עכ"ז לא ימלט שלא יועיל, והבעל שכל עושה כל השתדלותו וכל הבא בידו והמקום ברחמיו יגמור בעדו כרוב חסדיו, אבל חסכל ומי שאין